

[Pernille Frahm]

dre grupperes adgang til at få ophold her i landet, når vi samtidig må se i øjnene, at Danmark vil udvikle sig mere og mere i retning af et flerkulturelt samfund. Denne tendens vil blive forstærket i de kommende år, uanset hvad fru Birthe Rønn Hornbech mener, om ikke af andre årsager så i hvert fald som et resultat af borgernes frie bevægelighed inden for EF, som jo i hvert fald Birthe Rønn Hornbechs parti er en stor tilhænger af.

Det ville hjælpe meget, hvis regeringen i stedet for kun at fokusere på mangler ved indvandrere også ville vise lidt mod og kvindehjerne og se på det positive, som et tilskud andre kulturer har at tilbyde danskere og det danske system. Regeringen har en stor opgave i og et stort ansvar for at få visse grupper af danskere til at forstå, at den danske kultur og danskheden ikke trues af nogle få procent indvandrere.

Og så til selve redegørelsen. I redegørelsen står der, at det skal sikres, at samfundet bl.a. med hensyn til uddannelsesmæssige, erhvervs-mæssige og bolig-mæssige tilbud og krav til udlændingene kan sikre en tilfredsstillende integration i det danske samfund. Og den vigtigste metode for at opnå dette mål er tilsyneladende begrænsning i adgangen til at få ophold i Danmark. Jeg vil vove den påstand, at en bedre politik på de felter, redegørelsen nævner, vil være til gavn ikke bare for udlændinge, men også for danske borgere, og det vil vise sig, at vi er langt fra at nå loftet med hensyn til, hvor mange udlændinge vi har plads til.

Når udlændinge har fået opholdstilladelse, sætter den egentlige integrationsproces i gang, og her henviser beretningen til lovforslag nr. L 82, som netop er til behandling i Socialudvalget. Dette lovforslag beskæftiger sig især med den økonomiske side af sagen, og den er naturligvis også vigtig, men mindst lige så vigtigt er det at få slået nogle principper fast i integrationspolitikken.

Et vigtigt princip må være at tage udgangspunkt i de folk, vi vil integrere, og finde ud af, hvilke ressourcer de bringer med sig. Her er forskellighed i høj grad et nøgleord. Hvis man overhovedet kan lave en fælles overskrift for denne gruppe, er det forskellighed. Forskellig kulturbaggrund, forskellig uddannelsesmæssig baggrund, forskellig familiebaggrund og et helt forskelligt sæt af erfaringer med offentlige myndigheder og tvang.

Der tales så meget om de manglende dansk-kundskaber og om at stille krav til dem. Der tales alt for lidt om at give relevante og vedkommende tilbud om danskundervisning. En undtagelse er mor og barn-undervisningen. Dette bliver opfattet både som vedkommende og som attraktivt, og derfor er det også en succes. Tilsvarende succeser kunne man helt sikkert få, hvis det enkelte amt i højere grad tog udgangspunkt i de indvandrere, som sprogkurserne henvender sig til, og f.eks. eksperimenterede med forskellige kursustyper, korte intensive, længere, mere praktisk orienterede osv. Jeg synes, dette falder meget godt i tråd med regeringens egne ønsker om at fastholde det decentrale princip, som også nævnes i rapporten, og derfor bør regeringen også gøre sit til, at disse muligheder bliver givet.

Vi ser gerne, at kommunerne i højere grad kommer til at stå for integrationsprogrammerne, men hvis der er tale om tvangskvoter af visse befolkningsgrupper i visse kvarterer, må vi stå af. Det er en bagvendt måde at løse et problem på, der i virkeligheden har sit udspring i for få tilbud på boligområdet. Derfor ser vi positivt på det, Socialdemokratiet foreslår: at man udvider kommunernes mulighed for at anvise boliger til også at omfatte 10 pct. af større private udlejningsejendomme. Det er en tanke i den rigtige retning.

Men decentraliseringen af opgaverne skal heller ikke gøre det muligt for kommunerne at afskaffe modersmålsundervisningen. Argumentet er jo bl.a., at den er utilstrækkelig og ofte ikke på modersmålet – f.eks. for kurdiske børn. Det virker noget bagvendt, at man nu vil lette integrationen ved helt at afskaffe modersmålsundervisningen. Hvad med at få den til at fungere i stedet for og så sørge for en ordentlig danskundervisning af indvandrerbørn såvel som voksne indvandrere?

For nylig fik vi gennem Folketingets Socialudvalg bogen »Kan de få arbejde?«. Det er ikke morsom læsning, for det ser ud til, at det, der virkelig gør det svært for indvandrere at få arbejde, hverken er manglende uddannelse eller manglende danskevner, men alene det, at de er fremmede. Jeg ved, at SiD har haft succes med nogle fremstød over for deres medlemmer og deres arbejdsgivere i forhold til indvandrere og andre »fremmede«. Jeg tror, at de erfaringer, de får på det område, er værd at inddrage